

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ'Υ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ



(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικρούλα κόρη τοῦ ψαρῶ Νικόλα Ντερρό, καθὼς περιπλανιόταν μιὰ μέρα στὴ θραχώδη ἀκτή πού ἀπλωνότανε μπρός στοὺς φτωχικοὺς σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιὰ τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς μεγάλου κι' ἀπροσίτου θράχου. Ἡ Μηλ' ἀ μπαίνει ἐκεῖ μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπιτὶ της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψί της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιὰ μέρα πού εἶχε ἐγεί στο ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουσιν ἐρημία στὸν κόσμον. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηῃς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸν θράχο.

Ἐκεῖ ζοῦν δυὸ περίπου μῆνες, ὀλομόναχοι, ἀποκλεισμένοι ἀπ' ὄλον τὸν κόσμον μὰ ἡσυχία καὶ σχεδὸν εὐτυχισμένοι. Μὰ μιὰ μέρα, ἕνας γλάρος πού τὸν ἔχουν ἐξημερώσει, τοὺς φέρνει μιὰ ἐπιστολὴ κάποιου ἀγνώστου, μὲ τὴν ὁποία ἐκεῖνος τοὺς πληροφοροῦν ὅτι ἀντελήφθη τὴν παρουσία τους στὸ θράχο. Τὰ δυὸ παιδιὰ περίτρομα, ἐγκαταλείπουν τότε τὸν θράχο τους καὶ τραβᾶνε γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ συναντήσουν μιὰ συγγενή τους, τὴ θειά Κατίνα. Στὸ δρόμο, ὁμῶς παίρνουν πολλὰς περιπέτειες ὡς ὅτου τέλος τοὺς περιμαζεῦουν στὴν ἀρχοντικὴ ἔπαυλι τοῦ κ. Ντουμάν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ναι! Θὰ με βοηθήσης νὰ διπλώσω αὐτὲς τίς πετσέτες καὶ νὰ τίς φυλάξω στὸ συρτάρι, εἶπε ἡ οἰκονόμος, τὴν ὁποία τραβούσε, ὀλοένα καὶ περισσότερο, ἡ καλὴ συμπεριφορὰ τῆς Μηλιάς...

Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὤρεθηκε στὴν ἀρχοντικὴ ἐκεῖνη ἔπαυλι, στὸ σωστὸ αὐτὸ παλάτι πού δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ τὸ παλάτι τοῦ Μεγάλου Βράχου ἡ Μηλιά δὲν ἔπαυε νὰ θαυμάζῃ ὅ,τι ἔβλεπε γύρω της.

Πρῶτα-πρῶτα τῆς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ κουζίνα μὲ τὴν πλούσια παράταξι τῶν σκευῶν της, πού ὄλα ἄστραφταν καὶ γυάλιζαν. Ὑστερα τὸ πλυσταριὸ μὲ τίς βρύσες του, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἔτρεχε πάντοτε ἄφθονο ζεστὸ καὶ κρύο νερὸ καὶ τέλος ἡ πλούσια καὶ μεγάλη ντουλάπα, μέσα στὴν ὁποία ἦσαν τοποθετημένα μὲ πολλὴ τάξι ὄλα τ' ἀσπρόρουχα τοῦ σπιτιοῦ.

Τὶ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, ὅσοι μποροῦσαν νὰ κατοικοῦν ὄλον τὸν καιρὸ σ' ἕνα τέτοιο σπιτὶ! Ἐκεῖ μέσα κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ θέβαια οὔτε πείνα, οὔτε κρύο...

— Τί συλλογίζεσαι, μικρούλα μου; τὴν ρώτησε ἡ Πολυξένη πού τὴν ἔβλεπε τόσο σκεπτικῆ...

— Συλλογίζομαι, κυρία, ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά, ὅτι δὲν θὰ ξε-

Κλαίρης ἄρχισαν νὰ σημειῶνῶνται θανατηφόρες δηλητηριάσεις.

Στὴν ἀρχὴ πέθανε ἕνας ἄρρωστος, ἔπειτα ἕνας γιατρός, κατόπιν μιὰ νοσοκόμος. Κι' αὐτὴ ἡ σειρά τῶν δηλητηριάσεων ἐξακολούθησε ὡς τὴ μέρα πού ἡ ἀστυνομία, σκανδαλισμένη ἀπὸ αὐτὰ τὰ συχνὰ ἐγκλήματα, ἔκανε προσεχτικὲς καὶ λεπτομερεῖς ἀνακρίσεις. Καὶ τότε ἀπεκαλύφθηκε ὄλη ἡ ἀλήθεια.

Ἡ Κλαίρη Φεριέρ εἶχε ἀνεγείρει αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο τῶν ἀπόρων, ὄχι γιατί ἦταν φιλόνητος, ἀλλὰ γιατί ἤθελε, ὅταν τὴν κυρίευε τὸ πάθος τῆς δηλητηριάσεως, νὰ δολοφονῇ, χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ὑποπτεύεται, τὰ θύματά της καὶ νὰ παρακολουθῇ ἀνεὶχλητὴ τὴν ἀγωνία τους.

Στὴν ἰδίᾳ κατηγορία τῶν παραφρόνων γυναικῶν ἀνήκουν καὶ δυὸ ὑπηρετίες, ἡ ἀδελφὴς Λέα καὶ Χρηστὶνα Παπέν, ἡ ὁποῖα ἐσφαξαν τὴν κυρία τους καὶ τὴν κόρη της σὲ μιὰ στιγμή τῆς ἀνατριχιαστικῆς τρέλλας των.

Κι' ὁ δόκτωρ Μπεριγιὸν τελειώνει τὸ ἄρθρο του δηλώνοντας ὅτι οἱ τρελλοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ μὴν ἐγκληματοῦν, ἂν τοὺς παρακολουθοῦσε κανεὶς καὶ πρόσεχε τίς πράξεις τους κ' ἔσπευδε νὰ τοὺς κλείσῃ στὸ ψυχιατρεῖο πρὶν ἐκδηλωθῇ ἡ μανία τους πρὸς τὸ ἐγκλημα.

Ὁ δόκτωρ Μπεριγιὸν ἔχει ἀπόλυτο δίκιο. Μὰ αὐτὸ πού προτείνει εἶνε ἀπραγματοποίητο γιατί οἱ τρελλοὶ στὴν ἐποχὴ μας εἶνε τόσο πολλοὶ καὶ τόσο φαινομενικὰ ἡσυχιοὶ, ὥστε εἶνε ἀδύνατο νὰ τοὺς ξεχωρίσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰσορροπημένους ἀνθρώπους.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ



χάσω ποτε τὴν περιποίησί σας... Ἄς ἦταν δυνατό νὰ με κρατήσετε κ' ἐμμένα ἐδῶ... νὰ θύσκω τίς ἀγελάδες... νὰ πλένω... νὰ σιδερώνω... νὰ ράβω...

— Καλὰ... μὰ ὁ ἀδελφός σου πού δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα;

— Ἀλήθεια! Θὰ ἦταν θάρος στὸ σπιτὶ!...

Καὶ ἡ Μηλιά ἀναστενάξε, σὰν νὰ ἔφευγε μιὰ ἐλπίδα.

— Δὲν πρέπει ὁμῶς νὰ φύγουμε πολὺ ἄργα, ξαναεἶπε, γιατί ἔχουμε νὰ περάσουμε τὸ δάσος. Δὲν θέλω νὰ μᾶς ξαναβρῇ ἡ νύχτα ἐκεῖ μέσα...

— Καὶ πού κοιμηθήκατε ;

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω, γιατί δὲν ξέρω καθόλου τὸν τόπο.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκουστήκανε γαυγίσματα καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ ἡ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη...

Ἡ Μηλιά ἔσκυψε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ εἶδε στὴν αὐλὴ ἕνα ἔξοχο θέαμα:

Δυὸ ὀραίοι σκύλοι κατάμαυροι κ' ἕνα χαριτωμένο μικρὸ σκυλάκι, ἐπίσης μαῦρο, ὀδηγοῦμενοι καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὸν μαῦρο ὑπηρετῆ, εἶχαν στὴ μέση τὸν Γιαννάκη καὶ πηδούσανε μαζὺ του καὶ γαυγίζανε καὶ φωνάζανε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ φιλίας καὶ χαρᾶς...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἄνοιξε ἕνα παράθυρο καὶ ὁ κύριος Ντουμάν διέταξε νὰ τοῦ πᾶνε τὰ σκυλιὰ του. Ἀμέσως τότε, ὄλη αὐτὴ ἡ ὀμάδα — μαῦρος, παιδί καὶ σκύλοι — ὤρμησανε πρὸς τὴ σκάλα καὶ μῆκανε στὸ σπιτὶ.

Ὁ Ζοζὸς ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ καπνιστηρίου, ὅπου θρικούτανε ὁ οἰκοδεσπότης καὶ τὰ ζῶα μῆκανε μὲ θόρυβο μέσα στὴν αἶθουσα, παρασέρνοντας μαζὺ τους καὶ τὸν Γιαννάκη. Ἐτσι παρασείασανε στὸν κύριό τους τὸ νέο φίλο τους:

— Μπα! Ποιὸ εἶνε πάλι αὐτὸ τὸ ὀραῖο παιδάκι; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν τὸν Ζοζὸ.

— Εἶνε τὸ παιδί πού θρήκαμε στὸ δάσος, ἀποκρίθηκε ὁ ὑπηρετῆς.

— Ἀλήθεια; Καὶ πού νὰ τὸ γνωρίσω μ' αὐτὰ τὰ φορέματα!... Ἔ! τί τὴν ἔκανες τὴν ἀδελφή σου; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν, τὸν Γιαννάκη.

— Τὴν ἄφησα μ' ἐκεῖνη τὴν κυρία πού μ' ἐχτένισε, γιὰ νὰ τὴν χτενίσῃ κι' αὐτὴν...

— Πῆγαινε νὰ τὴν φέρῃς ἐδῶ.. Μὰ ξέρεις τὸν δρόμο ;

— Ὅχι τόσο καλά... ἂν ἔλθῃ ὁμῶς μαζὺ μου ἡ Λουλου... (ἔτσι λέγανε τὸ σκυλάκι).

— Δὲν πιστεύω νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ...

— Θὰ μ' ἀκολουθήσῃ !

Ὁ Γιαννάκης πῆγε ὡς τὴν πόρτα, στάθηκε λίγο ἐκεῖ καὶ σφύριξε. Ἡ Λουλου ἐσήκωσε τ' αὐτιά της, δίστασε λιγάκι, ἔπειτα ἔτρεξε μὲ πηδήματα πρὸς τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος ὄγῃκε μαζὺ της κ' ἐκλείσε πίσω τὴν πόρτα θριαμβευτικά.

— Πολὺ περίεργο αὐτό! εἶπε ὁ κύριος Ντουμάν.

— Τὰ σκυλιὰ, βλέπατε, ἐννοοῦν καμμιά φορὰ καλύτερα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους... εἶπε ὁ Ζοζὸς. Κατάλαθαν ἀμέσως πῶς ἔχουν νὰ κάνουν μὲ καλὸ παιδί... Νὰ βλέπατε, κύριε, τί χἀδια πού τοῦ ἔκαναν!...

Ὁ κύριος Ντουμάν κάθησε στὴν πολυθρόνα του καὶ ἄναψε τὴν πίππα του. Τὰ δυὸ λαγωνικὰ εἶχαν πάρει τὴν συνηθισμένη τους θέσι, στὰ πόδια τοῦ κυρίου των.

— Πῆγαινε νὰ φωνάξῃς τὴ νύφη μου, εἶπε ὁ κ. Ντουμάν στὸν Ζοζὸ.

Σὲ λίγο, ἡ κυρία Ντουμάν, ἡ χήρα τοῦ Φελίξ Ντουμάν τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς Λάνδης, ἔμπαινε στὸ καπνιστήρι.

— Μ' ἐζήτησες, Εὐσέβιε ;

ρώτησε τὸν γυναικάδελφὸ της.

— Ναι! Ἦθελα νὰ σὲ συμβουλευθῶ γιὰ...

Τή στιγμή εκείνη μπήκε και η κυρία Πολυξένη, άφου άφησε νά περάσουν πρώτα, η Μηλιά και ο Γιαννάκης. Και η μικρή είχε γίνει επίσης άγνωστη. Τί άμορφη πού ήτανε, με τα πλούσια καλοχτενισμένα μαλλιά της και με τή ολοκάθαρο εκείνο φορεματάκι πού τόσο τής ταίριαζε και τής έδειχνε όλη τή χάρι και τήν εύρωστία τού σώματός της.

Τί έκπληξι ήταν όμως και για τα παιδιά η μεγάλη αυτή αίθουσα ή τόσο φωτεινή και πλούσια έπιπλωμένη!

Έπάνω στα περισσότερα έπιπλα και στα τραπέζια διακρινόντουσαν ένα σωρό κεφάλια άγριοχοίρων, λύκων, κι έλάφων με πελώρια κέρατα!... Επίσης, εκείνο πού έκανε μεγάλη εντύπωση στα παιδιά, ήταν πώς σ' άλλους τούς τοίχους της ήταν κρεμασμένα κάθε είδους κυνηγετικά όπλα και πιστόλια.

Ο Γιαννάκης δέν χόρταине νά βλέπη όλ' αυτά τὰ θαυμάσια πράγματα.

— Πλησίασε... "Ελα πιό κοντά, κορίτσι μου, εΐπε ο κ. Ντουμάν. Πώς σε λένε;

— Έμένα με λέν' Μηλιά. Τόν αδελφό μου Γιαννάκη.

— Τό έπίθετό σας;

— Ντερρύ.

— Τί δουλειά κάνει ο πατέρας σας;

— Ήτανε φαρμάς...

— Γιατί άφησατε τούς γονείς σας και φύγατε;

— Γιατί πέθαναν κ' οι δύο...

— Ω! τὰ δυστυχημένα! Έκανε τότε άνήσυχος ο κύριος Ντουμάν.

— Μην πιστεύεις εύκολα ό,τι σου λένε, παρατήρησε τότε η νύφη του στον κ. Ντουμάν. Μπορεί νά πονηρεύωνται... Ρώτησέ τα, σε παρακαλώ, άπό πού εΐνε.

— Έχεις δίκη; Αυτό πρέπει νά μάθουμε πρώτα... Και άπό πού εΐσθε μικρά μου;

— Άπ' τώ χωριό...

— Άπό ποιο χωριό; Τίνος δήμου εΐν' αυτό τώ χωριό; Ποιάς έπαρχίας;

— Πώς εΐπατε κύριε; ρώτησε η Μηλιά, η όποια δέν κατάλαβε τήν έρώτηση.

— Πώς ονομάζεται η έπαρχία σας;

— Πλωμανάκι...

— Μά τώ Πλωμανάκι δέν εΐνε έπαρχία!...

— Δέν ξέρω, κύριε...

— Βλέπεις λοιπόν. Ευσέβιε, ότι σου λένε ψέματα! εΐπε πάλι η νύφη του. Δέν εΐνε δυνατό αυτό... νά μη ξέροντε πώς λένε τήν έπαρχία τούς!... Μά δέν μπορούνε πια νά πλάσουν κ' έπινοήσουν κανένα όνομα κ' γι' αυτό κάνουν πώς δέν ξέρουν...

— Όχι, κυρία! εΐπε τότε η Μηλιά. Δέν λέω ψέματα. Τώ χωριό μας λέγεται: Πλωμανάκι!

περισσότερα δέν ξέρω, δυστυχώς νά σας πω, γιατί δέν πήγαμε παρμέναξω... Έμένα πάντα κοντά στον πατέρα μου και ψαρεύαμε...

— Καλά! Εΐπατε πριν πώς οι γονείς σας πέθαναν!... Μά πώς όμως; Δέν θρέθηκε κανέναν άλλος συγγενής σας νά σας πάρη, νά σας προστατεύση; παρατήρησε πάλι η κυρία Ντουμάν με ύφος μεγάλης δυσπιστίας...

— Μά... έφύγαμε βλέπετε... φύγαμε...

— Νά το! Καλά τώ έλεγα εγώ!... Ξαναεΐπε η χήρα. Βλέπεις λοιπόν, Ευσέβιε, ότι εΐνε παιδιά με κακά αισθήματα. άφου προτιμήσανε νά τρέχουν κα' νά ζητιανεύουν στους δρόμους, παρά νά εργάζωνται κοντά στους γονείς τούς;...

— Τό κορίτσι αυτό, παρατήρησε η κυρία Πολυξένη, εΐνε πολύ επιτηδειό και εργατικό. Καθώς κατάλαβα δε έχει καλά αισθήματα.

— Α! Έτσι;... Τότε πές μας λοιπόν, γιατί φύγατε άπ' τώ χωριό σας; ρώτησε η κυρία Ντουμάν τή Μηλιά.

— Γιατί τήν ίδια μέρα πού θάψαμε τή μητέρα μας—είχαμε χασει πια τόν πατέρα μας— άκουσα μια κακή γυναίκα, πού έχει μαγαζί στό χωριό, και έναν άλλον, μακρινό συγγενή τής μητέρας μου, νά λένε πώς θά πάρουν τώ Γιαννάκη κ' έμένα και θά μäs δέρνουν, για νά νά τούς δουλεύουμε πολύ... Έκτός δε άπ' τώ ξύλο πού θά μäs έδιναν, ήθελαν και νά με χωρίσουν άπ' τόν αδελφό μου... Αλλά δέν μπορούσα νά τὰ ύποφέρω... Ήταν νύ-

χα... Ξύπνησα άμέσως τόν Γιαννάκη... Τόν πήρα και φύγαμε άμέσως άπ' τώ σπίτι μας. Στήν αρχή... κρυφτήκαμε μέσα στον έράχο μου...

— Στό έράχο σου; Τί θά πη αυτό; ρώτησε άπότομα η κυρία Ντουμάν.

— Εκεί πού εΐνε η σπηλιά μας!... πετάχτηκε τότε και εΐπε ο Γιαννάκης, δυσσεσθημένος κάπως πού δέν τόν ρωτούσαν κι' αυτόν, ενώ είχε τόσο μεγάλη όρεξι νά μιλήση.

— Βράχος!... Σπηλιά!... Καλὲ τί εΐν' αυτά πού ακούω!... Στοιχηματίζω λοιπόν πώς τὰ παιδιά αυτά μäs λένε παραμύθια... Ιώρα δέν λείπει παρά τώ στοιχειό...

Και ύστερ' άπό λίγο η κυρία Ντουμάν ξεναρώτησε τή Μηλιά:

— Και δέν μοι λες, κορίτσι μου, αυτός ο βράχος ήτανε πολύ μακριά άπ' τώ χωριό σας, ώστε δέν ήταν δυνατό νά σας ανακαλύψουν;

— Άπεναντίας, ήτανε πολύ κοντά, άπάντησε η Μηλιά. Άλλά κανείς δέν ήξερε νά μπη μέσα.

— Και σεΐς πώς μπήκατε;

— Άπό μια τρύπα κρυμμένη μέσα στην άμμο! εΐπε ο Γιαννάκης πού μπήκε πάλι στή μέση... Ω! τί φόβος ήταν εκείνος πού μ' έπιανε κάθε φορά, πού περνούσα άπό τώ φοβερό αυτό οκοτάδι!...

Η κυρία Ντουμάν φάνηκε θυμωμένη.

— Αλλά νά τὰ λες στον κλειδωνα, παιδί μου, και όχι σε μäs!... Πολυξένη, πάρε αυτούς τούς ζητιάνους, βγάλε τους τὰ ξενα φορέματα, δώσε τους λίγο ψωμί και λίγο κρέας και άψσέ τους νά πάνε στό καλό!...

Η Μηλιά έπήρε τότε τόν Γιαννάκη άπ' τώ χέρι, χαιρέτησε μ' ευγένεια κ' έτοιμαζότανε νά φύγη... Τὰ ματάκια της ήτανε γεμάτα δάκρυα... Λυπότανε πρό πάντων γιατί δέν τήν πίστευαν.

— Στάσου μια στιγμή, κορίτσι μου, εΐπε ξαφνικά ο κ. Ντουμάν. Έχεις καθόλου χρήματα για τώ ταξίδι;

— Όχι, κύριε, δέν έχω. Εΐχα λίγα λεπτά άπ' τόν κουμπαρά μου, αλλά μου τελείωσαν...

— Πόσες μέρες ταξιδεύετε;

— Δεκαπέντε... Στήν αρχή περπατούσαμε πολλές ώρες τήν ήμέρα, αλλά τώρα πια δέν μπορούμε άπό τήν μεγάλη κόουρασι...

Αν δέν περνούσατε νά μäs πάρετε με τώ άμάξι, θά πεθαίναμε κ' οι δύο μέσα σ' εκείνο τώ δάσος...

— Φτάνει!... διέκοψε τότε με φωνή αυστηρή, ο κύριος Ντουμάν. Κυρία Πολυξένη, σου έμπιστεύομαι αυτά τὰ δυο όρφανά... Στόν ουρανό βλέπω πολλά μαύρα σύννεφα... Σε λίγο θά έχουμε θύελλα, χωρίς άλλο. Με τέτοιο καιρό δέν θ' άφηνα θέβαια έξω τή νύχτα, ούτε τὰ σκυλιά μου. Πόσο μάλλον, δυο παιδιά έμια, φτωχά και άσθενικά... Αν μäs εΐπαν ψέματα, δικός τους λογαριασμός... Έγώ προτιμώ νά βγώ γελασμένος, παρά νά σανώ σκληρός.

— Θα κοιμηθούν λοιπόν εδω; ρώτησε η οικονόμος μ' ένα χαμόγελο ευχαριστήσεως.

— Ναι!... Και κύτταξε νά τὰ περιποιηθής πολύ...

Η κυρία Πολυξένη πήρε άμέσως τὰ παιδιά και βγήκε έξω. Ο κύριος Ντουμάν σηκώθηκε και φώναξε τὰ σκυλιά του:

— Λάφ!... Σίγγι!... Λουλού!... Έμπρός!... Πάμε λίγο περίπατο... όσο μäs επιτρέπει άκόμα ο καιρός!...

Τήν στιγμή αυτή τόν πλησίασε η νύφη του:

— Δέν μοι λες, έγαπ, έ μου Ευσέβιε, μήπως σε δυσσεσθησα; τόν ρώτησε άνήσυχη.

Ο κύριος Ντουμάν έκανε ένα μορφασμό πού έδειχνε ότι πραγματικά δέν ήταν ευχαριστημένος άπό τήν στάσι τής νύφης του:

— Ο Χριστός, ης άπάντησε, μäs εΐπε: «Αφετε τὰ παιδιά έλθειν προσ με» και συ, αδελφή μου, ήθελες νά τὰ διώξουμε άπ' τώ σπίτι;... Α! Όχι, όχι!... Αλλά εγώ δέν θά τώ έκανα ποτέ!...

(Ακολουθεί)



— Τί συλλογίζεσαι, μικρούλα μου; ρώτησε η κ. Πολυξένη τή Μηλιά...